

Sygn. akt I PK 208/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa M. F.
przeciwko C. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
o odszkodowanie i zadośćuczynienie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 lutego 2015 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 25 marca 2014 r., sygn. akt IX Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącej na rzecz powoda kwotę 1.350 zł (jeden
tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. IX Wydział Pracy wyrokiem z dnia 25 marca 2014 r., po rozpoznaniu apelacji pozwanej C. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (dawniej P. Sp. z o.o. w S.) od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 października 2013 r. zasądającego od pozwanej na rzecz powoda M. F. kwoty: 49.514,36 zł tytułem odszkodowania oraz 60.000 zł tytułem zadośćuczynienia, oddalającego powództwo w pozostałej części i orzekającego o kosztach - odrzucił apelację w przedmiocie ustawowych odsetek (punkt I wyroku), oddalił apelację w pozostałym zakresie (punkt II wyroku) oraz zasądził od pozwanej na rzecz powoda

kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym (punkt III wyroku).

Sąd Okręgowy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego oraz podzielił stanowisko tego Sądu, że materialnoprawną podstawą odpowiedzialności pozwanej za następstwa wypadku, jakiemu powód uległ w dniu 4 sierpnia 2008 r., stanowił art. 435 k.c. Słusznie Sąd pierwszej instancji ocenił tę odpowiedzialność na zasadzie ryzyka wyłączając winę poszkodowanego. Niewątpliwie pozwana „ponosi odpowiedzialność za swojego pracownika A. P., który polecił powodowi nie mającemu w tym względzie uprawnień uruchomienie maszyny, zaś powód wykonał to polecenie, bowiem w praktyce pracownik A. P. wydawał mu takie polecenia, będąc jako ustawiacz wyższym w hierarchii pracowniczej”. W ocenie Sądu Okręgowego, młody wiek powoda, staż pracy i małe doświadczenie powodują, że nie można mu „postawić zarzutu niewłaściwego postępowania jako przesłanki winy poszkodowanego wyłączającej odpowiedzialność pozwanego, bądź też w aspekcie przyczynienia się do powstania szkody”. Dlatego Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego co do wysokości kwot zasądzonych powodowi tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia. Koszt zakupu jedynej odpowiedniej protezy dla zapewnienia sprawności ręki powoda (48.657,49 zł) odpowiada kryterium wydatków koniecznych i celowych w rozumieniu art. 444 § 1 k.c. Z kolei kwota zasądzzonego zadośćuczynienia odpowiada kryteriom rekompensaty szkody niemajątkowej z art. 445 § 1 k.c., biorąc pod uwagę jej istotny rozmiar, na który duży mają wpływ nie tylko „ujemne przeżycia związane z leczeniem bezpośrednio po wypadku, ale także młody wiek powoda, utrudniona aktywność społeczna i nieodwracalność skutków urazu oraz to, że z uwagi na rodzaj i charakter doznanego urazu, powód nie odzyskał pełnej sprawności ruchowej, ani pełnej zdolności do pracy”. Sąd pierwszej instancji nie naruszył art. 444 § 1 i art. 445 k.c. także w kontekście art. 362 k.c., „albowiem wykluczając przyczynienie się powoda do wypadku ocenił przyznane świadczenia stosownie do przesłanek wynikających z ich materialnoprawnej podstawy, uwzględniając przy tym fakt wypłacenia powodowi jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy”.

W skardze kasacyjnej pozwana zarzuciła naruszenie art. 362 k.c. w związku z art. 435 k.c. przez błędną wykładnię „polegającą na przyjęciu, że powód nie

przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, ponieważ nie można przypisać mu winy mimo, że skarżący ponosi odpowiedzialność za szkodę na zasadach ryzyka, a w konsekwencji niepomniejszenie dochodzonych przez powoda należności z tytułu odszkodowania i zadośćuczynienia o stopień ustalonego przyczynienia się powoda”. Za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia konieczność wykładni art. 362 k.c. w szczególności w związku z art. 435 k.c., „albowiem w orzecznictwie występują poważne rozbieżności co do przesłanek i okoliczności pozwalających na uznanie przyczynienia się poszkodowanego do szkody w ramach odpowiedzialności na zasadzie ryzyka. Nadto w ocenie skarżącego wynik niniejszej sprawy uzależniony jest od interpretacji przepisów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej, albowiem w zależności od przyjętej koncepcji przyczynienia się poszkodowanego, dochodzone przez powoda roszczenia mogą ulec odpowiedniemu do okoliczności sprawy obniżeniu”. W konsekwencji skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji w części, tj. w zakresie punktów 1, 3 i 4 i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, „ewentualnie, jeżeli Sąd Najwyższy nie znajdzie podstawy do uchylenia w zakresie objętym powyższym wnioskiem - również wyroku Sądu I instancji oraz do przekazania ponownie niniejszej sprawy do rozpoznania Sądowi I instancji” - o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego do rozpoznania Sądowi drugiej instancji. W obu przypadkach skarżąca wniosła o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wywołanego skargą kasacyjną według norm przepisanych, z uwzględnieniem kosztów postępowania poniesionych w toku postępowania przed Sądami obu instancji. Jednocześnie skarżąca wniosła o rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od skarżącej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do rozpoznania. Z braku proceduralnych zarzutów kasacyjnych Sąd Najwyższy był związany ustaleniami zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), z których wynikała niepodważona ocena prawna (art. 398³ § 3 k.p.c.), że powód nie przyczynił się w żadnym stopniu do wypadku przy pracy w rozumieniu art. 362 k.c., który w prawie pracy znajduje zastosowanie z mocy i w związku z art. 300 k.p., (a tego przepisu nie powołano w skardze kasacyjnej).

Przed wszystkim bezpodstawny i bezzasadny okazał się wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ przepisy art. 362 lub 435 k.c. nie wymagają wykładni na gruncie miarodajnych ustaleń faktycznych i wykazanego braku podstaw do zastosowania art. 362 k.c. oraz oczywiście prawidłowego zastosowania art. 435 k.c. (w związku z art. 300 k.p.) do osądzenia przedmiotowej sprawy. Ponadto skarżąca nie wykazała rzekomych rozbieżności w orzecznictwie sądów, poprzestając na oderwanych od miarodajnych ustaleń faktycznych teorii adekwatnego związku przyczynowego z art. 361 § 1 k.c., którego to przepisu skarżący nie objął podstawami kasacyjnego zaskarżenia (w związku z art. 300 k.p.). Wprawdzie rozważania Sądu drugiej instancji w kontestowanym w skardze kasacyjnej zakresie były, oględnie rzecz ujmując, pobieżne i nazbyt ogólnikowe, ale skarżący nie zarzucił wadliwości potencjalnie nienależytego lub niedostatecznego uzasadnienia w rozumieniu art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 i w związku z art. 398²¹ k.p.c. Ponadto z części sprawozdawczej uzasadnienia wynikało, iż Sąd pierwszej instancji wykluczył przyczynienie się powoda do wypadku przy pracy, uznając, że nie było podstaw ani uzasadnienia do dokonania takiej kwalifikacji prawnej wobec wykonywania przez poszkodowanego powoda poleceń wydanych mu przez pracownika, którego uważał za przełożonego w hierarchii służbowej. Wreszcie w skardze kasacyjnej zabrakło zarzutu i podstawy prawnej kontestowanego zasądzenia rzekomo zawyżonego zadośćuczynienia, które ze względu na bezpośrednie i dalsze istotne skutki oraz krzywdy doznane w następstwie wypadku przy pracy w żadnym razie nie zostało zasądzone w zawyżonym lub wygórowanym rozmiarze.

Wobec ujawnionych istotnych braków skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekając o kosztach postępowania w zgodzie z art. 98 k.p.c.